

מסורת הש"ס

א) 5'ל דמינא, ב) יקדושין ל:א, ג) נשאלתום פשת ימרו סי' נו חיטא עור ובשר ודם ושערות וכו', ד) ובעיור מניחו בערך קלמטר בני"ח, ט) 5'ל ודעת ובינה השכל כך חיטא בעי' ובעי' בתוס' דביק' כה. ובתוס' דבי' קול. ובתוס' ונחמס פט: ד"ה ק"ו אכן נכור שניה לתוס' כטספת השאלתום שהתקמי שהאס מורעת אדם שממנו עור ובשר דם וכו' ואי"כ בני חלק האס מני הוה ממשא חיה נכור בטוונת חוט' בביק' כה. ובשאר דוכתי, א) גבי ישנה של ע"י: מניחא, ב) יומא מוז, ח) גבי ע"י יומא מוז: ובמיד ותאורני חיל (תהלים יח), ו) נכרות ט. ע"ש לעיל כה: ודף כח. ע"ש, ח) בע"י חיטא אסר, ט) רש"ל, ט) וייקראן, ט) כאן ממחיל הדבור וזיימנא לשון מורה זירמני מן הצבור ואח"כ זורמני ותאורני לשון כ"ל. רש"ל,

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה דרך סי' לעיל כי"ב נחלה דהיינו מדמנר ורלשו על נכריו כו':

גליון הש"ס

גמ' משמש והולך. יבמות יב ע"ב: שם חמור ג"ם לו ליששבר. בערוך ערך חמלה כמח כלומר שחור יעקב מן השדה נהק חמור ושמטה לכה וילאה לקראמו וקראמו:

הגהות הגר"א

א) גמ' ושערות. כי"ב דם סי' ובינה. כי"ב ודעה:

לעני רש"י

רו"ן נ"ז. נהפ. קלייר. בחי' יך.

מוקף רש"י

ותורני. לשון (כז ט) וזכה את גורן השעורים, מבניל את הטיפסה (יומא מו.). ודורותי. הזרמני מן הככור שבה (שם). שהקב"ה סייע באותו מעשה. שהקב"ה סייע שילא משס יששכר (בראשית ל טו).

מאי קרא.

דמשיעין אותו ציוס הלידה: נודך. לשון מזירות דהיינו נדר דדמי לשזועה: **למה ולד דומה: חנלי**: כערה: רקמתי.

היינו יצירה ראשונה וכתיב בתחמיות דהיינו מדור תחמון: דרך

תשמישן. האיש פניו למטה כן זכר נולד פניו למטה ונקבה פניה למעלה הילךך נקבה לריכה להתהפך דהא כשהיא במעי אמה פניה למטה כדלמרינן א) לעיל נ:א) יקראשו לו צין נכריון אצל זכר אין לריך להתהפך: **קשה לאשה וקשה לולד**. מפני שדר במדור התחמון. קשה לאשה לא ידענא למאי: זרע מלבן את הולד מגיעוליו: **מוורו**. חזק וצריא: **ליוס פשעים**. לשליש ימים היו חימות: **מנא ידע**. הא לא ידע אימת מעברה:

קלספר. זוי: **מראה העין**. שאע"פ שנבראתי העין מן האב והאס אינו רואה מדע שהרי המת יש לו עינים ויש לו שפתים ויש לו אזנים ואינו רואה ולא שומע ולא מדבר: **פוץ מילחא**. השלך המלח מן הצצר ושוב אינו מלח לגוף לקיימו כיון שהלכה אז משריח הגוף: **עולה למעלה**. כדתיני לעיל אחרונים דר במדור העליון: **כולין עולין למין אחד**. זרע

המפלת התיבה פרק שלישי נדה

לא.

תורה אור השלם

1. עֲלֵיךְ נִסְמַכְתִּי מִבֶּטֶן מִמַּעַי אֲמִי אֵתָּה גֹזֵר כִּךְ תִּהְיֶינִי תַמִּיד.
תהלים עא ו
2. גֹּזֵר נִזְרָךְ וְהַשְׁלִיכִי וְשֵׂאתִי עַל שְׁפִימָּי קִזְּחָה בִּי מֵאֵס יי' וְיִטֵּשׂ אֶת דֹּדִי עֲבָרְתוֹ.
ירמיהו ז כט
3. לֹא נִבְחַד יַעֲצִי מִמֶּךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בַסֶּתֶר רַקְמָתִי בַתְּהַחֲיוֹת אֶרֶץ:
תהלים קלט טו
4. שֹׁמֵר פְּתָאִים יי' דַּלּוֹתֵי וְלֵי יְהוֹשִׁיעַ:

תהלים קטו ו
5. עֲשֵׂה גְדֹלוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר:
איוב ט י
6. אֲדַרְךָ עַל בֵּי נִרְאוֹת נִפְלְאוֹתֵי וְנִפְלְאוֹתֵי מִעֲשֶׂיךָ וְהַפְשִׁי יִדְעַת מֵאֵר:
תהלים קלט יד
7. וְאֲמַרְתָּ בַיּוֹם הַהוּא אֲדַרְךָ יי' כִּי אֶנְפַּתְּ בִּי וְשֵׁב אִפְךָ וְתִתְּמוֹנֵי:

ישעיהו יב א
8. בְּרִיךְ יי' אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ:
תהלים עב יח
9. אֲדֹרֵי וְרַבֵּי יִרְיָה וְכָל יְרֻכֵי הַסְּבָנוֹת:
תהלים קלט ג
10. וְתוֹרְנֵי חֵיל לְמִלְחָמָה מְבַרְעֵי קַמֵי תַחְתָּנִי:
שמואל ב כב מ
11. הָאֵל הַמְאֹרְנֵי חֵיל וְיִתֵּן תַמִּים דְרָבִי:

תהלים יח לג
12. מִי מִגֵּד עֵיפֵי יַעֲקֹב וּמְסַפֵּר אֶת רַבֵּעַ יִשְׂרָאֵל חֶמְתָּ וּפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָיִם וְתוֹדֵי אֲחֵירֵיהֶן בַּמָּוֶה:
מגדבר כג י
13. וְיִשָּׂא מִשְׁלוֹ וְיֵאמֹר נָאִם בְּלַעַם בְּנֵי כַעֲר וְנָאִם הַגִּבֵּר שְׂהַם הָעֵינִי:

במדבר כד ג
14. וְנָא יַעֲקֹב מִן הַשְּׂדֵה בְעֵרֵב וְיִצְאֵל לֵאחֹר לְקִרְיָאוֹת וְיֵאמֹר אֵלֵי תְבֹאָה כִּי שָׂכַר שְׂכָרְתִּיךָ בְּדֹרָאֵי בְנֵי וְיִשְׁכַּב עִמָּה בְּלִילָה הַזֹּאת:
בראשית ל טו
15. וְיִשְׁכַּךְ חֲמֹר גֵּרִם רִבְצִן בֵּין דַמְשָׁקִים:

בראשית מט יד
16. דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֹמֶר אֲשֶׁה כִּי תוֹרַע וְיִלְדָה זָכָר וְיִמָּאֵה שְׁבַעַת יָמִים כִּימֵי נִדַת יוֹתָהּ וְיִקְרָא יֵב ב
17. אֵלֶּה בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יִלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אֲרָם וְאֵת דִּינָה בְתוּלַ כַּל נֶפֶשׁ כְּנֹזִי וּבְנֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ:

בראשית מו טו
18. וְיִהְיֶי בְנֵי אוֹלָם אֲנָשִׁים גְּבוּרֵי חֵיל דְרָבִי קִשְׁת וְתוֹרְבִים בְּנִים וּבְנֵי בָנִים מֵאָה וְתַמְשִׁים כָּל אֵלֶּה מִבְּנֵי בְנֵינִי:

דברי הימים א ח מ

תוס' הרא"ש

שתום העין. הוא לשון גילוי עין ולשון משנה הוא לשון גילוי ופתחה ובמס' ע"י כ"ד שישתום ויסתום וינוף והא דרייק דנסתם עינו היינו משום דכתיב סתום לשום חיר:

האב והאס נעשין צריה אחת: **לצע**. כמה סממנין ריךך לצצע שחור קליפת עץ וטמינת ריחיים של נפחים וכמה דברים וכולן נעשין שחור ואינו יכול לצצוע ציורה אחת משנים ושלשה גוונים בשנים ושלשה מקומות: **כל אחד ואחד עולה למינו**. לזבן מן האיס ושחור מן האשה: **כי אנפס צי**. מפני שכנסת עלי אני מודה לך שלטובתי היה: **ישז לו קוז**. צרגלו לאחד מהס ולא יכול ללאת: **לצדו**. הוא לצדו יודע שהוא נס אצל צעל הנס אינו מכירו: **ארכי**. תשמיש כמו דרך גצר בעלמה (משלי ז): **ורבעי**. תשמיש לשון לרבעה: **זויס**. ציררת צנפה שקורין וו"ן כמו (ישעיה ז) צרחת וצמורה: **הצבור**. קלי"ר **צלע"ז**: **וסורני**. חסר א' ט לשון מורה: **וסאורני**. לשון חגירת כח צמתנים: **זיריסני**. מן הצבור ואח"כ זירמני: **רביעי וסיהס**. עונת תשמישן: **הוא**. קודשא צריך הוא סייעה שנטה חמורו של יעקב לאהל לאה ואותו הלילה של האחרות היה: **ולא פירשו**. את הדבר מנלן: **זכרים ננקצוס**. בני לאה: **נקצוס נזכרים**. ואת דינה צמו משום הך דרשה איש מזריע תחלה יולדת נקבה: **שמשחין**

שמשחין

עין משפט נר מצוה

א א מיי פ'צ מ'גל מטמא משכח ומשכח הלכה י:

מוסף רש"י

שמשדיון עצמן. להילא את הורע (קסו ו'א). יבעול וישנה. שמתמם זיאה ראשונה נמלוה האשה והלכשה תאה, וכשכף זיאה שניה היא מורעת תמלה וזיכה היא מורעת תמלה יולדת זכר (עובין פ.). אלא סמוך לוסתה. לפני וסמ נדומה ויס אחר (סוסט ב'ג.). סמוך לטבילה. לאחר שפגלה, כוס עילמה לא ליוס מחר (שם). ויכרה. און מיוקן מערה (מק'ים ב' ג'ג.). שאבר לו אבידה. אחת מלעמיו (קדושין ב'ג.).

הדרן עלך המפלות התיבה בנות כותים כותים נרות מעריסתן. מיוס שגלינה. דנומין דילמח חווי נרות, דקטנה בת יומח מטמאה בנהה. דמניח און יו אלל אשח, מינקת בת יח אחר לגדה מנין. תמלוד לומר וחסיס און דרשין מלמח וז יבי חוין לא מפרשי לה, הלכך מוזר כסו רענן (שבת ט'ז.).

תום' הרא"ש

שנאמר כי קולך ערב. אבל היא אינה מקלסחו בקול ערב אלא בצח ואורח:

פ"ק פירקא

בנות כותים נרות מעריסתן. הקשה ר"ח לרבינא דאמר בפ' אין מעמידין דתינותק עובדת כוכבים בת ג' שנים ויום אחד הואיל וראויה לביאה מטמאה בזיבה מאי שנא מבתות כותים דהחמירו אפילו מעריסתיהון מיהו ממשנה זר לא קשה דסברו גרי אמת הן דקתני מפני שטומאתן בספק דניחן דאי חזיא טמאה מדאורייתא החמירו בהן ויהו מבועבדי כוכבים אבל קשה מרזי יוסי דאמר ר' אליביה בפ"ק דשבת אף כותים נרות מעריסתן לא בו ביום גזרו ושמעינן ליה לר' יוסי כמנחות בפרק ר' ישמעאל דסבר כותים גרי אריות הן דקאמר דתולמן משל עובדי כוכבים על מילתיהון דרבינא דאמר ר"ח דהחמירו בהם לפי שכן מצווין אציל ישראל וכדי שלא יטמנו בהן. ומיהו יש דברים שיקולו בהם יותר מבועבדי כוכבים דתינותק עובד כוכבים מטמא בזיבה דגורו עליהם שיהו כליה לכל דבריהם. ועל הכותים לא גזרו אלא משום חששא דבועלי נרות כמו דתניא מתני' ואע"ג דמתני' קא סברה גרי אמת הן מטמברא דהיה"ח דאמתי הן דלא אשכחן תנא דפליגי בהא למימר שעשו כותים כוכבים וכן לענין יין נסך לא גזרו על יין של כותים עד שבה ר' מאיר וגזר כדאיאת בפ"ק דחולין ואע"ג דר' מאיר סבר גרי אמת הן כדמוכח בשור שגב ד' וז' מ"מ לא מצינו אדם שאטר כותין לא מפרשי להו כדאיאת בגמרא אבל בגדולות לא (ילפינן) [גורנין] הוצרך טעם בגדולות: **א'** דקא חזיין כו'. אין לפרשי אי דקא חזיין אם רגילות קטנות לראות דא"כ מאי קאמר רב ששת הב"ע כסחמא ואי אין רגילות לראות אמאי מטמינן כסמא לכך פרשי' אי דקא חזיין שמיידי שראתה ותימה מאי קשה ליה א"כ אפילו לא חזיין נמי דילמא גזרו עליהן כמו שגזרו על עובדי כוכבים אע"ג דרם עובדת כוכבים כרם בהמה הילכך כותים נמי אע"ג דלא חזיין גזרו בהו. וי"ל משום דמתני' סברה כותים הם אמת מרקתין ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש מפני שטומאתן בספק הילכך לא מסתבר ליה למימר שגזרו עליהם כמו על עובדי כוכבים: **חיישינן למיעוטה**. ותימה הא דאמרינן בפ"ק דשבת דגזריה זו מיה"ח דבר דבר היא ומה הוצרכו לגזרו והלא בכל מקום חייש ר' מאיר למיעוטה וי"ל דמתחלה היו סבורים דכותים דרשי אשה ואשה וכי חזו מפרשי להו ושבו בדיקו ומצאו דכי חזו לא מפרשי להו והודיעו לכל שהן נרות מעריסתיהון ומיהו תימה כיון דחיישינן למיעוט אפילו בדיקין נמי ניתוש ואמאי אמרינן בפ"ק תינוקת שלא הגיע זמנה לראות פעם ראשונה ושניה ורקיה ומדרסה בשוק טורו. וכ"ת היינו דקא משני לקמן אגן דכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן משום דלא שכיח כלל שלא ימצא דם בבגדה אם ראתה מ"מ ניתוש שמא סמוך ללידתה בשעה שנולדה ראתה בעוד שהיחה מלוכלכת בדם הלידה וי"ל דהך מיעוטה לא שכיח כלל אע"ג דקרי ליה בסמוך מיעוטה דשכיח שהטבילה קודם לאמה מ"מ בשעת הלידה לא שכיח כלל ותימה כיון דמטעמא דחיישינן למיעוטה גזרינן היכי קאמר בפ"ק דשבת אליבא דר' יוסי אף בנות כותים נרות מעריסתן בו ביום גזרו וי"ל חזא דאשכחן לר' יוסי דחייש למיעוטה בכימות ריש פרק אלמנה ועוד דר' יוסי דאית ליה כותים גרי אריות וגזרו עליהן כדי שלא יטמנו בהם כדרך שגזרו על עובדי כוכבים והא דצריכי' לטעמא דחייש למיעוטה היינו לת"ק דמתני' דסבר גרי אמת הן והוא דאמר ר' יוסי טעם מפשה (בעיניבל) [בעין בול] כו' לסייע לדברי ר"ם קאמר (או) איג איצטרך לאשמועינן דלא תימא היאך גזרו עליהן נרות כדי שלא יטמנו בהן כיון דאין נמצא בהם נרות כלל. הילכך אשמועינן דוימנין דאיכא כי היכי דלא ליהוו מליי דרבנן כי חזכא ואטלולא ואפילו משכח תנא דסבירא ליה כותים גרי אמת הן ולא חייש למיעוטה אומר ר"ת דאפשר איתא ליה בנות כותים נרות מעריסתן לפי שהיו מקולקין במעשהם הרחיקום כדי שלא יטמנו בהם והא דאיצטרך לומר הכא טעמא משום דחיישינן למיעוטה משום דכי חזיין לא מפרשי ולא משום טימעי מדאיצטרך לן

לא:

שמשין עלמן. מלהוריע: יולוני. שישהא עלמנו מלהוריע: יעוול וישגה. שמתוך תאות זעילה ראשונה תהא מורעת ונהי נמי דתוריע אחריו תקדום הזרעמה בצעילה שניה: **צעון**. על ידי דם גהא סימן להריון כדקיימא לן (במנחות דף י'): כל אשה שדמיה מרובין צניה מרובין והוא מציאו לידי עון וקדיקין ר' יצחק צעון שסמוך לעון גדות שהוא מוזהר לפרוש הימנה: **ובחטא**. לשון טבילה וטהרה כדמפרש. וה"ק על ידי דם גדות שהוא מציא לידי עון מוללתי שהוא גרס לי שנצרכתי וכשנתחטאת אחי ממנו יחמתני: **כר**. מנחה דהיינו סימן שלום:

בי קולך ערב. האצל היא אינה מקלסמו בקול ערב אלא בצח ואדום: **הדרן עלך המפלות**
בנות בותים. והן יושבות על כל דס ודס. ואס תאמר ומפיוק ליה שהן גדות מעריסתן ויש לומר דהיינו דוקא בקטנותן דלא דרשי ואשה כדאמר בגמרא אצל גדולות דמפרשי להו וטבלי לא מטמו אלא משום דיושבות על כל דס ודס: **תחתון בעליון**. מפרש בגמרא תחתונו של צועל גדה כעליונו של זכ דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין ועליונו של זכ מפרש רשב"ס שהכריע הזכ צכף מאזינס את האוכלין ומשקין שצכף שניה ולא הירא דצפ' ר"ע (שבת דף פג.). קרי ליה היסט מה שהכריע הזכ צכף מאזינס^[דרוש מקור] והיסט נפקא לן מאשאר יגע צסה הזכ ועליונו של זכ נפקא לן ונראה דעליונו של זכ ממקלמו על הזכ ומקלמו נגזר על הארץ ולא היינו היסט אלא כשמסקיו כולו כדאמר אחיו מגעו שהוא ככולו היו אזמר זה היסטו: ^{רצ}

והא מוידה היא ובחרטה תליא מילתא ועוד קרבן שבועה בעי איתויי ומפני **מה** אמרה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה נקבה שהכל עצבים מה מתחרטת לארבעה עשר ז' ומפני **מה** אמרה תורה מילה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים תניא היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה גדה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי^[דרוש מקור] מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחוזרת על איש משל' לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזיר על אבידתו ומפני מה איש פניו למטה ואישה פניה למעלה כלפי האישה זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת ומפני מה האישה מקבל פיוס ואין אשה מקבלת פיוס זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת מפני מה אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת שנאמר **כי** קולך ערב ומראך נאוה:

בנות כותים פרק רביעי גדה

^[דרוש מקור] שמשוהין עצמן בכמן כדי שזוריעו נשותיהן תחלה יהיו בניהם זכרים מעלה עליהן הכתוב כאילו הם מרבים בנים ובני בנים והיינו דאמר רב קטינא יכולני לעשות כל בני זכרים^[דרוש מקור] אמר רבא הרוצה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה ואמר רבי יצחק אמר רבי^[דרוש מקור] אמרי און אשה מתעברת אלא^[דרוש מקור] סמוך לוסתה שנאמר **י**הן בעון חוללתי א' ורבי יוחנן אמר^[דרוש מקור] סמוך לטבילה שנאמר **י**ובחטא יחמתני אמי^[דרוש מקור] מאי משמע דהאי ביאת לישנא דרכווי הוא דכתיב **י**ובחטא את הטיא ומתרגמינן וירכי ית ביתא ואי בעית אימא מהכא **י**תחטאני באזוב ואטהר ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי ז' כיון שבא זכר בעולם באי שלום בעולם שנאמר **י**שלוהו כר מושל ארץ זכר זה כר ואמר ר' יצחק^[דרוש מקור] דרבי רבי אמי בא זכר בעולם בא ככרו בידו זכר זה כר דכתיב **י**וכרה להם^[דרוש מקור] כירה גדולה נקבה אין עמה כלום נקבה נקייה באה עד דאמרה מזוני לא יהבי לה דכתיב^[דרוש מקור] נקבה שכרך עלי ואתנה שאלו תלמידיו את רבי שמועון בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה קרבן אמר להן^[דרוש מקור] בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תוקק לבעלה לפיכך אמרה תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף

והא מוידה היא ובחרטה תליא מילתא ועוד קרבן שבועה בעי איתויי ומפני **מה** אמרה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה נקבה שהכל עצבים מה מתחרטת לארבעה עשר ז' ומפני **מה** אמרה תורה מילה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים תניא היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה גדה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי^[דרוש מקור] מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחוזרת על איש משל' לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזיר על אבידתו ומפני מה איש פניו למטה ואישה פניה למעלה כלפי האישה זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת ומפני מה האישה מקבל פיוס ואין אשה מקבלת פיוס זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת מפני מה אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת שנאמר **כי** קולך ערב ומראך נאוה:

הדרן עלך המפלות התיבה

בנות ^[דרוש מקור] כותים נרות מעריסתן ומכותים מטמאים משכב תחתון כעליון מפני שהן בועלי נרות והן יושבות על כל דם ודם **ואין** חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה מפני שטומאתן **ספק: גב' ה"ד** אי דקא חזיין אפילו דידן נמו ואי דלא קחזיין דידהו נמי **לא** אמר רבא בריה דרב אחא בר רב הונא אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בסתמא דכיון דאיכא מיעוטה דחזיין חיישינן ומאן תנא^[דרוש מקור] דחייש למיעוטה ר"מ

גזירה דרבנן היא: **גב' אפילו** דידן **מני** אי חזיא צעריסתן טמאה דמניא לקמן (דף ג'ג.) בת יוס אחד לגדה מנין תלמוד לומר [ויקרא טו] ואשה: **דאיכא מיעוטה דחזיין**. בקטנותן: **חיישינן למיעוטה**. ומטמאין לכולהו מעריסתן משום דלילמח חזיא:

מסורת הש"ם

א [לקמן ע"א]. ב עירובין ק: ב ע"י א' אפי, ד [סוטה כ"ג]. ה [ע' חוס' סוטה כ]. ו' ד"ה אלינא דמ"ד, ז [שם]. ח [חולין כו. ע"ש, ט [צ"ל אמר]. ט [צ"ל כהן]. י [שבושת מ. כריתות כו.]. יא [קדושין כ: ב]. יב [שבת כז: ט]. יג [שם כז: ט]. יד [שם כז: ט]. יו [שם כז: ט]. יז [שם כז: ט]. יח [שם כז: ט]. יט [שם כז: ט]. כ [שם כז: ט]. כא [שם כז: ט]. כב [שם כז: ט]. כג [שם כז: ט]. כד [שם כז: ט]. כה [שם כז: ט]. כו [שם כז: ט]. כז [שם כז: ט]. כח [שם כז: ט]. כט [שם כז: ט]. ל [שם כז: ט]. לא [שם כז: ט]. לב [שם כז: ט]. לד [שם כז: ט]. לה [שם כז: ט]. לו [שם כז: ט]. לז [שם כז: ט]. לח [שם כז: ט]. לט [שם כז: ט].

תורה אור השלם

- ↑ הן בעון חוללתי ובוטא יחמתני אמי תהלים נא ז
- ↑ וחטא את הבית בדם הצפור ובמים והזיזים וצבר החייה ובעץ הארז וקאוב ובשני התולעת. ויקרא יד גב
- ↑ תחטאני באזוב ואטהר הבבסינו ומשלג אבין. תהלים נא ט
- ↑ שלוהו כר משל ארץ משלע מן קרבה אל דבר בת יצוין. ישעיהו טז א
- ↑ ויכרה קדם פרה גדולה ויאבלו וישתו וישלחם וילכו אל אדניהם ולא יספו עוד גודדי ארץ לבוא בארץ ישראל.
- ↑ מליכים ב ו כג
- ↑ ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה: בראשית ל כח
- ↑ יזנתי בחימי השלע בסתר המדרגה דראיני את מראיך השמעיני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה: שיר השירים ב יד

גליון הש"ם

גמ' אין אשה מתעברת אלא סמוך לזימתה. ע' לעיל י ע"ג מר"ה דהוא: **תום'** ר"ח תחתון ב' והייכא נפקא לן מאשר יגע בהם הוב לקמן מנ ע"א כל אשר יגע זו הזכ כלי':

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [גמ' ור"י אמר סמוך לעילוי. י"ב ע"י סוטה דף ט ע"א ותוס' שם ד"ה אלינא ובש"ס מסת' יחזקאל סי' לג וסו"ת אכן הסהס סי' יד לא עיינו על ג' לרסח זקת ומשכח גם על מהרש"א ת"ח' אכן יפלא דל"כ אף אמר הש"ס האם כי מיגע לן אלינא דמ"ד וכי סמוך לטבילה ומלא בעינא הא סמוך לטפה לא מלי ממזר לה הויק: ב] כ"י שון שלג זכר צעולה נא שלום צעולה שנאמר וכי י"ב ע"י דרשתי מהרש"ס דף ט ע"ב: ג] שם ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה י"ב עיין מהרש"ס ח"ג עיין מהרש"ס ח"ג ע"ב דף ט ע"ב: ד] תו"ח כי קולך ערב. י"ב עיין לרף אהבה:

אזי לא והא דלמר דמסתמא טמאות

איש

דכי חזיין לא מפרשי להו כדאיאת בגמרא אבל בגדולות לא (ילפינן) [גורנין] הוצרך טעם בגדולות: **א'** דקא חזיין כו'. אין לפרשי אי דקא חזיין אם רגילות קטנות לראות דא"כ מאי קאמר רב ששת הב"ע כסחמא ואי אין רגילות לראות אמאי מטמינן כסמא לכך פרשי' אי דקא חזיין שמיידי שראתה ותימה מאי קשה ליה א"כ אפילו לא חזיין נמי דילמא גזרו עליהן כמו שגזרו על עובדי כוכבים אע"ג דרם עובדת כוכבים כרם בהמה הילכך כותים נמי אע"ג דלא חזיין גזרו בהו. וי"ל משום דמתני' סברה כותים הם אמת מרקתין ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש מפני שטומאתן בספק הילכך לא מסתבר ליה למימר שגזרו עליהם כמו על עובדי כוכבים: **חיישינן למיעוטה**. ותימה הא דאמרינן בפ"ק דשבת דגזריה זו מיה"ח דבר דבר היא ומה הוצרכו לגזרו והלא בכל מקום חייש ר' מאיר למיעוטה וי"ל דמתחלה היו סבורים דכותים דרשי אשה ואשה וכי חזו מפרשי להו ושבו בדיקו ומצאו דכי חזו לא מפרשי להו והודיעו לכל שהן נרות מעריסתיהון ומיהו תימה כיון דחיישינן למיעוט אפילו בדיקין נמי ניתוש ואמאי אמרינן בפ"ק תינוקת שלא הגיע זמנה לראות פעם ראשונה ושניה ורקיה ומדרסה בשוק טורו. וכ"ת היינו דקא משני לקמן אגן דכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן משום דלא שכיח כלל שלא ימצא דם בבגדה אם ראתה מ"מ ניתוש שמא סמוך ללידתה בשעה שנולדה ראתה בעוד שהיחה מלוכלכת בדם הלידה וי"ל דהך מיעוטה לא שכיח כלל אע"ג דקרי ליה בסמוך מיעוטה דשכיח שהטבילה קודם לאמה מ"מ בשעת הלידה לא שכיח כלל ותימה כיון דמטעמא דחיישינן למיעוטה גזרינן היכי קאמר בפ"ק דשבת אליבא דר' יוסי אף בנות כותים נרות מעריסתן בו ביום גזרו וי"ל חזא דאשכחן לר' יוסי דחייש למיעוטה בכימות ריש פרק אלמנה ועוד דר' יוסי דאית ליה כותים גרי אריות וגזרו עליהן כדי שלא יטמנו בהם כדרך שגזרו על עובדי כוכבים והא דצריכי' לטעמא דחייש למיעוטה היינו לת"ק דמתני' דסבר גרי אמת הן והוא דאמר ר' יוסי טעם מפשה (בעיניבל) [בעין בול] כו' לסייע לדברי ר"ם קאמר (או) איג איצטרך לאשמועינן דלא תימא היאך גזרו עליהן נרות כדי שלא יטמנו בהן כיון דאין נמצא בהם נרות כלל. הילכך אשמועינן דוימנין דאיכא כי היכי דלא ליהוו מליי דרבנן כי חזכא ואטלולא ואפילו משכח תנא דסבירא ליה כותים גרי אמת הן ולא חייש למיעוטה אומר ר"ת דאפשר איתא ליה בנות כותים נרות מעריסתן לפי שהיו מקולקין במעשהם הרחיקום כדי שלא יטמנו בהם והא דאיצטרך לומר הכא טעמא משום דחיישינן למיעוטה משום דכי חזיין לא מפרשי ולא משום טימעי מדאיצטרך לן

